

ние запазиме и нашия идеализъмъ, и наше то благородство и, ... нашето презрение.

Това гържество, тази победа, тоя жаръ и тоя щитъ, ние готвихме отъ тъмнитѣ дни още когато се яви Паисий Хилендарски, когато грѣйна Екзархията, когато обѣсиха Левски, когато на кладата изгориха Василъ Петлеицковъ, когато половинъ милионъ македонски българи минаваха ужасени и подгонени отъ една дива и жестока власть — властѣта на Абдулъ Хамида и Енверовци.

А после и вашата, сръбската, свинарската, пиянската, лумпуващата и подло и жестоко убиваща изъ засада власть.

И тѣзи копнежи и страдания, тѣзи бесилки и куршуми, и Карнегий съ своята гнкета, и Баучеръ чрезъ своитѣ писания, и Калмиковци и духътъ на Гоце Дѣлчевъ и всѣки хълмъ и долина на Македония, следъ като Ви отправятъ жестоко правдивия въпросъ: — Чужденци, що търсите по насъ? — добавятъ: Горе ржцете, Дража Михайловичъ! Ржцетѣ оцапани въ кръвь, нечисти и ржце на убиецъ!

Ржце движени отъ глава безъ умъ и отъ сърдце безъ милость.

Маринъ Тошевъ

Библиотека „НАРОДНА ДУМА“

№ 10

ПЪРВАЯ ВЪ БЪЛГАРИЯ!

ГОРЕ РЖЦЕТЪ

ДРАЖА МИХАЙЛОВИЧЪ!

Цена 5 лв.

СОФИЯ

Печатница „ДОБРИНОВЪ“

1943

ВЕСТНИКЪ „НАРОДНА ДУМА“ —
СОФИЯ — УЛ. БРАТЯ МИЛАДИНОВИ 37,
ТЕЛ. 27910. ИЗЛИЗА ПОДЪ РЕДАКЦИЯ-
ТА НА М А Р И Н Ъ Т О Ш Е В Ъ.
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНЪ 80 ЛЕВА.

Горе ржцетъ, Дража Михайловчъ!

Вие стоите тамъ горе въ непристъпнитъ планини на Шумадия и чакате. Вие стоите обграденъ като звѣръ и не смѣете да слезните доле, срѣдъ своя собствень народъ. Вие чакате всѣки день радиосообщенията отъ Лондонъ и Москва — тѣ Ви сж единствената надежда и negli единствената опора. Вие полагате усилия да бждите счетенъ за единъ националенъ герой, за единъ борецъ, за единъ идеалистъ, за единъ спасителъ на сърбиянството, за единъ закрилникъ на южното славянство... Вие претендираге че въ днешния исторически моментъ сте единствения едва ли не стожеръ на политическата прогресивность на Балканския полуостровъ.

Но така ли въ сжщность е?

И кой впрочемъ сте самия Вий?

— Вие не сте младъ — повече отъ петъдесетъ години тегнатъ върху Вашитъ плещи

Но Вие не сте и новакъ: отдавна Ви познаваме като единъ отъ членоветъ на Бѣлградскитъ „Църна“ и „Бѣла“ руки.

Вие имате чинъ полковникъ отъ бившата сръбска армия, а това значи че повече отъ четвъртъ столѣтие сте човѣкъ отъ воената кариера.

Вие не сте и прогресивенъ. защото тридесетъ годишенъ агентъ на една политическа реакция, каквато несъмнено бѣ системата на Александъръ Карагеоргиевичъ — не би могълъ да излъже никого че служи на възвишени идеали.

Но Вие не сте и невиненъ, защото и прѣко и косвено участвахте въ организираното подтисничество на милиони хора, които иматъ своя български и хърватски произходъ по народностъ и имаха печалното нещастие да попаднатъ подъ ударитѣ на жестоката бѣлградска бѣсно-денационализаторска и шовинистично-корумпирана властъ.

Ние нѣмахме радостъта да чуемъ Вашия гласъ на протестъ, когато това население и неговата интелигенция бѣха бити, избивани, малтретиранни, затваряни, осъждани по на десетки години убийственъ затворъ...

Вие не проявихте желание за противодействие, когато английския империализъмъ заграбваше националнитѣ богатства на Вашия народъ подъ формата

на концесии, вземи, привилегии и монополи...

Вие бѣхте жестоко безразличенъ когато сръбската подтисническа властъ изземаше отъ българското население въ Македония произведенитѣ тютюни по осемъ динара единия килограмъ и сжитѣ тѣзи тютюни държавния монополъ продаваше на чуждитѣ тютюневи режии по осемдесетъ динара единия килограмъ и разликата отиваше въ дълбокитѣ и бездѣнни джобове на бѣлградскитѣ великаши.

Вие не проявихте абсолютно ни единъ знакъ на възмущение когато единъ провакаторъ и извергъ застреля сръдъ столицата ви, сръдъ скупщината ви, предъ министритѣ и сенаторитѣ ви, на два километра отъ кралевския ви дворець, въ присѣтствието на цѣлъ сонмъ стража, при изтрѣпването и възмущението на дипломатическия корпусъ и при избликтѣ на свѣтовната обществена и прогресивна сжвестъ — следъ щателна подготовка — единъ голѣмъ политикъ, единъ народенъ труженикъ, и единъ искренъ югославянинъ, наследникъ на знаменития Шросмайеръ — сжвестъта и гордостъта на седемъ милион-

ния хърватски народъ — какъвто несъмнено бѣше знаменития Степанъ Радичъ.

Но Вие бѣхте и въ нашата Родина — военно аташе — и презъ всичкото време се носихте горделиво и презрително като истински бѣлградски великашъ, — надменно, иронично и нахално...

Не бѣхте Вие комуто да не бѣ известно че властѣта на която така преданно и користоно служихте, на която Вие лично бѣхте деенъ сътрудникъ, съзнателно изпращаше леки жени (пѣвачици) изъ македонскитѣ села и градове и като правеше отвратителна амалгама отъ отровнитѣ милувки на тѣзи нещастни свои орждия и алкохола — тя се опитваше по единъ чудовищенъ, демонски и злодейски начинъ да постигне денационализирането на единъ народъ, който отъ своята среда даде Кирилъ и Методий — по чието четмо и писмо, за срамъ и позоръ, духовно Вие и Вашитѣ приятели — убийци на македонската свѣбода, духовно гледате!...

— — — — —
Вие искахте, стремѣхте се, да денационализирате, да посърбите Охридъ — родното мѣсто на нашия пръвъ поетъ,

признатия дори и отъ гърцитѣ чрезъ неговата божествена поема „Арматолъ“ — Григоръ Пърличевъ, който запокити като непотребна вещь грѣцкитѣ похвали, за да се завърне и служи на Родината си и който почина въ София като македонски емигрантъ и бѣлгарски пенсионеръ; тоя Охридъ който срещу вашето парвеню и нищожество Николай Велимировичъ, противопостави она грандиозенъ духъ на Самуила и Свети Климента — „незабравима слава на народната патриаршия, приличаща на слънцето, което следъ залѣзъ оставя, отраженията си на хоризонта и оставяше дори следъ унищожението ѝ въ 1767 година свѣтълъ и ободрителенъ блѣсъкъ“ (Симеонъ Радевъ).

Тоя Охридъ въ когото единъ зидаръ — Георги Мутревъ — въ 1859 година открива вечерно училище.

Охридъ, въ който борбата противъ Фернерската Патриаршия, събра и поднесе на Високата порта веднажъ 5000 и втори пжтъ 9000 подписа — 9000 подписа за установяване на бѣлгарски владика, на бѣлгарска Екзархия, на бѣлгарско четмо, на бѣлгареко слово!

Охридъ на Петре Огняновъ, Братя Панаучеви, Ангелъ Групчевъ, Миле Манчевъ, Тасе и Якимъ Сапунджиеви, Коста Размовъ, Григоръ Бояджиевъ, Ангелъ Спространовъ, Стефанъ Тримчевъ, Коста Нелчиновъ и Братя Параманови — тоя Охридъ вие искахте да посърбите!

Охридъ — родното мѣсто на отецъ Натанаилъ, който още въ 1862 година полемизираше съ знаменитото на времето си „Приятелско писмо отъ единъ българинъ до единъ грѣкъ“.

Искахте да посърбите и Битоля!

Тая Битоля, за която още въ 1845 година професорътъ отъ Казанскиятъ университетъ Викторъ Григоровичъ въ своя академиченъ рапортъ твърди, че е населена съ българи.

Тая Битоля, която столѣтия подъ редъ следъ Солунъ е средище на огромна българска търговия; въ която още презъ 1863 година високопросвѣтения докторъ Мишайковъ отваря българско училище, и въ което училище учителствува стария Жинзифовъ — бащата на така познатия нашъ поетъ Райко Жинзифовъ — авторътъ на „Кървава Кошуля“.

Битоля — родното мѣсто на братя Робевъ — Иовакимъ, Димитъръ и Никола —

нашитъ южни Евлогий Георгиевци, които принудиха ком ерцеска и банкерска Вие н да ги счита за равни, а огромния космо-аполитенъ Цариградъ — за стопански първенци.

Вие посегнахте на Струмица — мѣстото гдето така преданно живѣ и работи любимецътъ на струмчани и галеникътъ на България — Арсений Костенцевъ.

Завладѣхте и Шипъ!

Тоя Шипъ, въ който се роди, работи и се издигна Йосифъ Ковачевъ, който въ българската столица достигна професорско звание.

Посегнахте и на Прилепъ!

Кждето още въ 1837 година хаджи Христо отвори българско училище, и въ което учителствуваха н а ш и т ѣ културни титани отъ оная епоха като Миладиновци, Пърличевъ, Йорданъ Константиновъ Джинотъ.

Прилепъ, чиято църковна самостоятелност е унищожена едва на 30. VIII. 1797 година и която блѣсва като фениксъ изъ пепелта въ 1869 година.

Прилепъ, кждето дори и „младитѣ“ сж революционери-националисти въ различие отъ Охридъ, кждето една частъ отъ имотната класа се е гърчела.

Прилепъ — съ гранитни по духъ български като хаджи Миоце Бамболовъ, хаджи Ангелъ Илиевъ, Йосе Крапчевъ, Спирос Поневъ, Йовче хаджи Ташевъ, Георги Портокалевъ, Илия Пилерковъ, Спирос Пешковъ и Димо Биолчевъ. . .

Искайте да убиете българизмъ и въ Скопие?

Скопие, въ което отъ дванадесетъ вѣка, край брѣговетъ на Вардара само българска речъ се чува!

Което Душанъ сръбски *оплячкоса* само за 33 години.

Скопие, за което презъ 1719 година патриархъ Моисей (Ипекската Патриаршия) казва: „Намирамъ се въ Скопие въ българска земя“.

Това Скопие, което въ 1829 година иска да дойде български владика вмѣсто гръцки такъвъ; Скопие на тогавашнитъ свѣтли дейци Хаджи Трайко, Христо и Георги Попови, Зафиръ Малевъ и Георги Карайововъ. Скопие, кждето Йорданъ хаджи Константиновъ (Джинотъ) е обучавалъ българчетата, като ги е каралъ да правятъ и сабли отъ олово.

Посегнахте и върху Велесъ!

Велесъ — родното мѣсто на Райко Жинзифовъ; Велесъ който презъ 1869 година

отхвърли игото на Цариградската Патриаршия и установи Екзархията; Велесъ, въ който работиха съ всеотдайностъ Джинотъ, Ангелъ Палашевъ, Братя Крушеви, Янко Весовъ, Зафиръ Ангеловъ. Драндаровци, и толкова други. . .

Вие злодейски „забравихте“, че следъ черковната борба, която очерта Македония като българска и покри съ църкви и училища. — Вие „забравихте“ че тамъ историята записа едно свѣтло като юженъ лѣтень день възстание. Възстанието на Илинденци.

На 17. IV. — 1903 година се състоя конгресъ въ Македония на тѣзи дейци въ сърдцето на родната имъ страна — въ село Смилевци. И между четиридесетъ и петътъхъ делегати, не е имало ни единъ сръбинъ!

И тая страна, по духъ титанъ, по нравственостъ равна на Термопилитъ, по устойчивостъ — стомана, по куражъ — по-високъ отъ всички планини, тая страна съ хиляди духовни слѣнца, едно отъ друго по-блѣскави, тая страна, люлка на изумруди като Кирила и Методий, съ войници като Сандански, съ духовници като Паисий, съ политици като Генадиевъ и Ризовъ, съ стопановеди като Робевци, съ

меценати като Мишайковъ и хаджи Христо, съ революционери като Джинотъ, съ културтрегери като Миладиновци — тоя свѣтилникъ презъ вѣковете, вие поискахте да удавите чрезъ кафе шантани, съ глупави и видиотени консуматори на алкохолъ; съ шейкачи; да принизите всички до своитѣ пандури, да убиете една хилядолѣтна култура, за да осигурите спрочно поминъкъ на своитѣ бждни поколения съ цената на убийства, робия и невежество! . . .

Но историческата правда, не позволи тържеството на едно безчестие!

Къде бѣхте прочее вие отъ 1918 до 1941 година? Не на служба на мракобѣсието ли? Не на работа при реакцията ли? Не другаръ на Жика Лазичъ и Путникъ ли? Не орждие на една династия, която по пжтя на убийствата завладѣ власта ли? Не като орждие на воената клика ли? Не като потосмукачъ на сръбския и други народи ли? Не като благодетелствуванъ отъ единъ кървавъ режимъ ли?

Направихтели нѣщо за да внушите на своята среда, че още Миланъ Обре-

новичъ извърши единю нечуввано престѣпление, като нападна безъ причина България?

Показахте ли актъ на политическа обективностъ, заявихте ли, че Царибродъ и Струмица никога не сж били сръбски?

— — — — —

Не! Вие нищо не направихте. Вие бѣхте съ Генералъ Симовичъ, Вие бѣхте въ числото на кавалкадата — насилници, които изтощаваха жизненитѣ сили на всички въ тоя отвратителенъ териториално политически конгломератъ, рожби на едни престѣпници и крадци отъ Версайлъ, нареченъ Югославия! Вие бѣхте, ни повече ни по млко, единъ отъ убийцитѣ на политическия моралъ, на хорския животъ и похитителъ на добросжседскитѣ отношения.

Когато избивахте въ Македония и Хърватско, хървати и българи, въ София вие прашахте шпиони, а въ Бѣлградъ хранихте копои.

Вие бѣхте съвременникъ на Скопския студентски процесъ. Вие знаехте, че на подсѣдимата скамейка, въ лицето на невинитѣ македонци, млади българи, бѣ изправена българската народностъ.

Вие се радвахте, когато Вашитѣ тъмници напълнени съ хора, на които едничкото престъпление бѣ, че не сж сърби и че не искаха да се наричатъ прави сърби.

Вие дадохте приютъ и гостоприемство на водачитѣ на септемврийското у насъ въстание. Вие настрдчавахте минаването нелегално на нашата граница, отъ вашата страна се финансираше и Годечкото нападение. Вие се много радвахте за станалия атентатъ въ София върху църквата Света Недѣля. Вие сияехте за опита при Дръбаконакъ да бжде лишенъ отъ животъ нашия Държавенъ Глава — Царя на Българитѣ.

Пансърбизамътъ прочее бѣ и си остава Вашата алфа и омега.

Вие не признахте че има друга култура освенъ сръбската култура, че право на животъ и препитание трѣбва и може да има и друга нация, освенъ сръбската нация. Вие одобрявахте курсътъ на безграмотностъ прокарванъ така грижливо отъ великосръбскитѣ управници. Въ цѣлата Вардарска долина Вашето правителство остави да съществуватъ само две гимназии и тѣ бѣха въ сжщностъ, два полицейски института . . .

Вие смодѣляхте цѣлата политическа подлостъ на своитѣ политически и военни патрони. Вие всички бѣхте макевиалисти и шовинисти въ най-лошата смисълъ на тая дума. До последния моментъ — и Вие не скривахте това — Вашата мечта бѣ да стигне властта ви до Солунъ и Пазарджикъ, Ломъ и Плѣвень.

Съ неподражаема жестокостъ вие физически унищожавахте всичко което не ви се подчиняваше.

Следъ като прогонихте и избихте българската интелигенция въ Македония и Западнитѣ Покрайнини, вие спокойно искахте да властвуватъ надъ едни развалини.

Но Васъ и Вашитѣ патрони смущаваше България. Вие не завравихте че въ предѣлитѣ на нашата страна живѣе половина милионната македонска емиграция

И съ подкрепата на свѣтовнитѣ демони, Вие следъ като ни ограбихте по изработения планъ на репарациитѣ, и следъ това ни забранихте да имаме редсвна армия (наборна), Вие се приготвихте да ни подѣлите ведно съ тогавашнитѣ ваши съюзници.

Вие повтаряхте заучената фраза, че на Балканския полуостровъ нѣмало мѣсто

за двата народа — за българския и сръбския.

Вие оставихте Македония и Западните Покрайнини безъ пжтища, безъ училища, безъ болници, безъ църкви, безъ културни постижения . . .

Вашитѣ учители пиянстваха изъ кафанигѣ, вашата администрация деребействуваше изъ села и градове.

Е, добре! Вие си счулихте въ политическо и военно отношение главигѣ. Въ решителния моментъ хърватскитѣ и македонски войници не отидоха съ васъ. Кръвта заговори и потомцитѣ на Илинденцитѣ хвърлиха пушкитѣ и паднаха съ плачъ въ прегръдкитѣ на своитѣ братя — българи.

Отъ Загребъ до Струмицаи отъ Гостиваръ до Куманово една вълна залъ планини и гори, села и градове. проклятието противъ единъ кървавъ и насилнически режимъ.

Германската военна мощъ и бурята на едни подтиснати народи, изкопаха ямата въ която бѣ погребана Югославия на Карагеоргиевичитѣ и Църната Рука — дветѣ тѣзи тъмни сили на които Вие лично бѣхте едно отъ най-послушнитѣ орждия.

Слѣзна отъ сцената на Балканитѣ една престъпна клика, която не само уби единъ кралъ и една кралица, единъ ерцхерцогъ и неговата съпруга, но която изпрати въ гроба и единъ въ разцвѣта на силитѣ си политически великанъ, какъто несъмнено бѣ Степанъ Радичъ. Тая клика бѣ задушила Докторъ Владко Мачекъ, но Провидението запази Анте Павелича.

Тая клика въ лицето на своитѣ найвидни представители днесъ е на прехрана въ Лондонъ, а чрезъ друга своя филиалка — въ Москва. Шефътъ на тая клика Симовичъ, обещава на английскитѣ лордове че въ утрешния день уголъмена Югославия ще служи като щитъ еднакво противъ така жилавия германизъмъ и противъ стремежитѣ на Москва — да владѣе Проливитѣ. Симовичъ по нататъкъ вѣроятно увѣрява своитѣ господари че промѣни въ социалнитѣ отношения не ще се допустнатъ и че демолиберализмътъ — тая най-годна форма за експлоатация на народнитѣ маси, ще продължи да властвува въ предѣлитѣ на Югославия . . . А господинъ Миланъ Гавриловичъ, нѣкога необичания отъ Вашия държавенъ глава и земледѣлствуващъ демагогъ, още по вѣроятно увѣрява Москва че утрешна

Югославия не би могла да бжде друго, освенъ Балканска Монголска Република..

Че това раздвоение въ увѣренията съществува, личи и при самия Васъ: Вашитѣ главорези също се дѣлятъ на партизани и на шумци. Вие и Вашитѣ сателити прочее по единъ подчертано хитъръ начинъ говорите съ езикътъ и на московскитѣ революционери и съ оня на лондонскитѣ демократи.

Никому обаче нѣма да бжде чудно че следъ като историята съ Хартвигъ удивително се повтаря, ако при единъ щастливъ случай на Вашата зловеща игра, Вие почнете по изпитения пѣть: да свалите главитѣ отъ раменетѣ на всички противници на курса на Вашето великшество!...

Да можехте да излезните отъ своята меча бърлога и да посетите нашитѣ македонски села и градове, Вие ще се очудите отъ онова което ние тамъ сме направили.

Вие ще видите че въ всички паланки и села (да не говоримъ за градоветѣ), училищата се огласяватъ отъ ясни български говоръ и звънкия смѣхъ на довчера поробенитѣ деца

Вие ще видите трескавия строежъ на пѣтища и сгради, на желѣзници и мостове; Вие ще се удивите отъ голѣмия напредѣкъ, който въ две години вече залива тѣзи благодатни краища.

Вие ще се зачудите отъ материалното благоденствие което ние създадохме тамъ.

— Защото ние не отидохме въ Македония като въ чужда земя!

Какво безсрамие е да твърдите, че Македония била въ сжщностъ Южна Сърбия. Тая страна която и Щросмайеръ и Иованъ Раичъ, и Верковичъ и Цвиичъ (въ първия периодъ на своята дейность) наричаха и признаваха че е българска.

Тая страна въ която вашата пропаганда нѣкога бѣ допусната да вилнѣе отъ турцитѣ, защото отъ своя гледна точка тѣ имаха всичкия интересъ да въведатъ римското нѣкога „раздѣлай и владей“!

Тая страна която даде толкова храбреци и герои, които съ пушка въ рѣка защитаваха българщината и когато не успѣваха, бѣгаха и намираха приютъ само въ предѣлитѣ на майка България.

Вашъ ли бѣ Тодоръ Александровъ отъ

Щипъ, тоя великъ организаторъ и вождь на легендарната В. М. Р. О. ?

Вашъ ли бѣ Гоце Дѣлчевъ, тоя желъзень синъ на Кукушъ ! ?

Вашъ ли бѣ Даме Груевъ ?

Или Сандански ? Или Христо Чернопѣевъ ? Или Геннадиевъ и Робевци отъ Битоля ? Или Андрея Ляпчевъ и Симеонъ Радевъ отъ Ресенъ ? Или Миладиновци отъ Струга ? Или Григоръ Пърличевъ отъ Охридъ ? Или Данаилъ Крапчевъ отъ Прилепъ ?

И сега Вие стоите тамъ въ планината и дебните И мислите, че колелото на историята наново ще се завърти въ желаната посока и че Вие и Вашитѣ сателити ще прострете своята черна мрежанадъ обетованата земя и наново като властувате ще. . . убивате.

Но тоя пжтъ историята и действителността ви удрятъ плесница !

Тоя пжтъ Вие и Вашитѣ господари горчиво се излъгахте.

Защото макаръ по-близко намиращи се въ географско отношение до Европа, вие никога не сте разбирали тежненията и стремежитѣ, идеитѣ и рицарството, жаждата за социална правда и нравствения подемъ на тая Европа.

Защото Вие и подобнитѣ на Васъ сте една интеллигентска камарила, на която държавнитѣ фондове сж единствения изворъ за препитание.

Защото въ решителния часъ, Вие не отидохте съ европейската революция, а обратното : предпочетохте да останите аргати на английскитѣ и французки империалисти и плутократи.

Подобно на своитѣ презморски господари, Вие изпращайте емисари за славянско единение, но въ земята, кждето вие властувате не само че не позволявахте да се говори за славянофилство, но когато вашитѣ (сръбскитѣ) вестници се свободно продаваха въ София, ни единъ български вестникъ не се допускаше въ градоветѣ на българска Македония.

Да бихте имали възможность, когато нашитѣ войски настѣпиха изъ дебритѣ на тая сжша Македония, да видите какъ тѣзи поробени българи изваждаха стари броеве отъ скрити вестници и списания, скрити въ гърнета и закопавани въ земята отъ преди двадесетъ години, какъ съ гордостъ и умиление ги показваха на войницитѣ и офицеритѣ и ги обливаха съ своитѣ български сълзи — ако още сжще-

ставаше човѣшко чувство на милостъ на справедливостъ и състрадание у Васъ, Вие щѣхте да почувствувате едно омерзение отъ собственитѣ си насилия на себе-подобнитѣ си надъ това многострадално население. . .

Да! Вие лично срѣдъ трагедията дори на своитѣ сънародници сте щастливъ Избѣгалитѣ подлещи, контрареволуционни агенти на Лондонъ, Ви богато възнаграждаватъ. Тѣ Ви повишаватъ отъ хиляди километри въ генералски чинъ и Ви титулуватъ воененъ министъръ.

Вие сте новия Аписъ въ щастливия периодъ на своята дейность въ тѣхнитѣ очи.

Вие сте продължителъ на политикоподлитѣ и безпринципни дѣла на Пашичъ и на мародерствата на Путникъ.

И удивително! Въ продължение на осемдесетъ години сръбската интелигенция вече не единъ пжтъ дава доказателства за подлостъ къмъ българския народъ. Въ лицето на сръбската държава тя използува най-користно нѣкога чрезъ Легията не само една огромна революционно настроена българска маса, но и свѣтила отъ нашата интелигенция, срѣдъ която блесѣха Сава Раковски, Василь Друмевъ, Любенъ Каравеловъ и Василь Левски,

Този Любенъ Каравеловъ който даде на нашия народъ най-дивното литературно произведение „Е ли крива судбина“ и който бѣ и си остана въ продължение на десетилѣтия идеологъ на вашитѣ омладенци. . . Четерима отъ първитѣ синове на Бѣлгария вѣрваха въ елементарната почтеностъ на сръбската обществена мисль, на сръбската интелигенция, на сръбското правителство, на сръбската корона. . . Историческата истина стана много печална и много горчива.

Следъ като се възползува най-користно отъ честнитѣ усилия на българската идейна интелигенция, сръбското правителство съ единъ цинизъмъ който може да покрусн и най-равнодушния човѣкъ, прогони далеко отъ Сърбия цѣлото ржководство на Легията чрезъ арести и малтретирания.

Следъ тази историческа подлостъ и следъ като нашия народъ съ цената на десетки хиляди жертви; следъ кланетата въ Брацигово, Батакъ, Панагюрище и Стара Загора; следъ като Ботевъ и Бенковски, Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа, Василь Пѣтлешковъ и братя Жевкови бѣха избити и живи изгорени, а Василь Левски и Димитъръ Общи бѣха

объсени — успѣ да добие национална свобода и държавна независимост — следъ осемнадесетъ години, когато презъ окървавената и героична Шипка братята отъ Тракия и Мизия си подадоха ръка, вмѣсто радостъ да се изпита въ Бѣлградъ отъ нашето Съединение, вмѣсто удивление да има предъ блестящитѣ подвизи отъ нашитѣ Термопили — Бѣлградъ ни нападна по единъ цинично мотивиранъ начинъ, че нарушавано било равновесието на Балканитѣ . .

Миланъ Сръбски плати скъпо за това свое и на предвожданата отъ него клика. Той изгуби не само короната си — той спечели презрението на всичко почтено което въ оня моментъ населяваше Европа и проумяваше отъ политически проблеми.

Но Миланъ Обреновичъ не бѣше самъ въ тоя пѣтъ на престъпна мисълъ и престъпна дейностъ. Задъ него не бѣха само Гарашанинъ, нито Петровичъ, нито Карджи, нито Харватовичъ.

Безумци имаше които списваха вестници; безумци които държаха речи; безумци които притежаваха и подлостята за да нѣматъ нравствения куражъ да направятъ едно легитимно предупреждение къмъ единъ обезумялъ нещастникъ ко-

гото слѣпия случай бѣ поставилъ на единъ тронъ и за ръководител на съдбинитѣ на единъ двумилионенъ народъ. . .

Даже Новаковичъ нѣмаше по късно смѣлостта да хвърли укоръ въ своята история върху тази банда отъ политически злодеи.

1912 година бѣше пакъ едно изпитание. Вашата войска спрѣ следъ Куманово. Тя почиваше. Тя може би по силата на много причини бездействуваше. А силата на една грамадна империя, съпротивата на кюрдитѣ, на мазабититѣ, на ерабитѣ, на сирийцитѣ и на всички малоазиатци спираше и отблъскваше бѣлгарския войникъ.

И вмѣсто благодарностъ за положенитѣ усилия, вмѣсто братска прегръдка за постигнатитѣ резултати, вашата интелигенция позволи съ грѣцка помощъ да се забие ножъ въ нашия грѣбъ и до нашата столица да дойде вражи кракъ. Бѣлградъ ликуваше когато София стоеше нѣма и бледа предъ опасността.

Какво направихте когато станяхте победители? Постъпихте ли като Отто Бисмаркъ? Показахте ли скромностъ? Опитяхте ли се да бждите обективни? Очертахте ли свои балкански идеали?

Продумахте ли за една възможност не за братско, а за съседско сътрудничество? Имаште ли доблестта да признаете че Македония е българска земя, така поне както французитѣ признаваха тоя фактѣ за Елзасъ и Лоренъ?

Уви! Само наивниците сж могли да мечтаятъ това. Ние, вашитѣ съседи и „братя“ имашме само едно „щастие“ — да слушаме псувнитѣ ви на високоговорителъ...

Историческа и обективна истина е че най-аморална позиция въ тоя моментъ бѣ Вашата позиция. Вие поискахте и искате два милиона сърби и отъ тѣхъ само сто хиляди души интелигенция да властува и да бждѣ безконтролна господарка надъ дванадесетъ милиона души хървати и българи, далматинци и словенци, нѣмци и маджари.

И не само това,

Вие искате да установите това господство съ агресивната подкрепа и на контра революционнитѣ държави намиращи се вѣнъ отъ предѣлитѣ на Европа.

Симовичъ, Вашия контраагентъ и формаленъ шефъ, е подъ егидата на английското правителство, което е прѣкъ изпълнителъ на волята и желанията на ан-

глийскитѣ потомци на търговци на роби и които следъ като сж си прикачили титлитѣ „съръ“ и „лордъ“, си оставатъ най-големитѣ крадци, служейки си съ най-рафиниранитѣ методи на мошенничество.

Убийцитѣ на буритѣ, на индийцитѣ, на китайцитѣ и поробителитѣ и лихваритѣ на Европа, които не можаха нѣкога да простятъ на Бонапарта за безпокойствието, което имъ причини и го загочиха въ дънъ земя; убийцитѣ на Испания, на Холандия, организаторитѣ на Кримската война, покровителитѣ на Абдулъ Хамида; съдружницитѣ на раджитѣ потисници — убийцитѣ по косвенъ пѣтъ и на Романовската династия — хората, които съ дявола ставатъ съдружници за да печелятъ пари; експлоататоритѣ и интригантитѣ, робитѣ на златото и подръжницитѣ на социалната реакция — тѣ сж Вашитѣ покровители днесъ.

Когато европейскитѣ народи полагатъ усилия да премахнатъ едно робство, да разрешатъ по справедливъ начинъ социалнитѣ проблеми, да създадатъ социалната и междуевропейска справедливостъ: да премахнатъ английската експлоатация надъ Европа — тъкмо тогава Вие и Ва-

шитѣ приятели ставате проводници на желанията на онѣзи, които въ Съединенитѣ Щати не считатъ негритѣ за хора, въ Индия индуситѣ третиратъ като роби, а въ Египетъ ограбватъ фелакитѣ както впрочемъ ограбватъ и арабитѣ отъ Трансйордания и Мосулъ . . .

Много, безкрайно много сте влюбени Вие въ убийцитѣ на буритѣ, грабителитѣ на морскитѣ провлаци, потомци на морскитѣ пирати, търговцитѣ на роби . . . Защото може би имъ подражавате.

Защото и вие се стремите да направите Балканския полуостровъ и неговитѣ народи роби на сръбския юмрукъ и сръбския царвулъ.

Тая характеристика за лордоветѣ не е наша, а ни най малко моя: тя е характеристика на Господинъ Йосифъ Сталинъ и неговия учител — покойния вече Владимиръ Иличъ.

Но вашата интелигенция е само десетъ пжти по подла отъ интелигенцията на англичанитѣ и оная на Сталинъ.

Съветитѣ и Англия воюватъ всѣки отъ гледна точка на своитѣ интереси и на своитѣ идеи. Вие, подобно на своитѣ сеадалинки, въ Москва се стремите да убедите господинъ Молотовъ, че на Бал-

канитѣ сте по-голѣми русофили дори и отъ Георги Димитровъ, а въ Лондонъ се стремите да докажете, че по-вѣрни копои и главорези за английскитѣ интереси отъ всѣхъ не биха могли да намѣрягъ.

Но ние тукъ на Балканитѣ знаемъ, че Симовичъ и Миланъ Гавриловичъ сж въ сжщность вчерашния Воя Маринковичъ и дори Боголюбъ Ивановичъ Въ Москва вие сте славянофили, а въ Лондонъ — стороничитѣ на капиталистическата демокрация . . . А ние ви познаваме: познаваме ви не само чрезъ Александъръ Обреновичъ и Драга Машинъ . . .

И . . . какво безумие! Вие се радвате че пиратитѣ се стремятъ да изгладнятъ Европа. За Васъ нѣма значение, че близо двадесетъ години наблюдавахте нѣмския милионенъ народъ да не се дояжда, да гладува, да се изражда . . . Нали вие бѣхте добре като копои на английския империализмъ? Вие дори и сега не се трогвате предъ страданията на Европа и на собствения си народъ:

Създали държава чрезъ измамата на Трумбичъ а по-после и на Степанъ Радичъ, крепили я съ насилие, служейки си съ подлоститѣ на така познатитѣ Милошъ и Карагеорги, вие полагате усилия по

пжтя на поголовната сечь да закрепите господството си.

Но българската интелигенция знае прекрасно на какво сте способни! Вие не ще успѣете да я излъжите както излъгахте нѣкога нашитѣ легионери! Нашата интелигенция нѣма да повтори грѣшкитѣ дори на интелигенцията която е съвременница на Миланъ Ракичъ...

Опитътъ ни научи да станемъ идейни националисти, а когато се простихме еъ станция Интернационалъ споредъ сполучливиятъ изразъ на голѣмия полякъ Йозефъ Пилсудски, ние ще бждемъ най-великитѣ носители на стоманения български националенъ идеалъ...

Защото още не е засъхнала кръвта въ Македония отъ вашитѣ злочинства и вашитѣ злодейства! Защото Царибродъ още е настрѣхналъ отъ вашитѣ убийства изъ за угла! Защото 1860, 1885, 1912 и 1920 години не сж години за забравяне.

Защото още диматъ пепелищата отъ вашитѣ палежи! И запомнете: Не светецъ не борецъ, не ратникъ за правда виждаме ние въ Ваше лице, а церберъ — пазителъ на насието и реакцията.

Вие сте жалкъкъ Пишегрю въ единъ другъ вѣкъ и при условия които Ви пред-

ричатъ единъ абсолютенъ погромъ...

Нова Европа нѣма да позволи на политическата проституция съ флиртови наклонности къмъ севернитѣ и задморски егоисти да сжществува. Нова Европа не ще търпи въ своята срѣда да виреятъ агентитѣ на европейскитѣ врагове!

Ако вие имахте историческата дарзостъ отъ два милиона прости хорица да извѣдите една нахална интелигентска, корумпирана камарила и да тормозите най-прекрасния кжтъ на земята; ние имеме смѣлостта да ви заявимъ: — На Балканитѣ наистина ще има Югославия, но тя ще бжде Българска Югославия.

И не ще мине много и дълго време когато Вашето змийско гнѣздо ще се срути и ще се прѣснатъ и малкото храненияи които сега подържате съ пари които крадете отъ собствения си народъ и съ пари които ви подаряватъ световнитѣ убийци и мародери.

И вие лично или ще завършите своя земенъ пжтъ като самъ се поканите на пжтъ къмъ свети Петъръ или ще съзрете своя позоръ въ огледалото на своето презрение!

За тоя видоувъ день ние работихме десетилѣтия подъ редъ. Въ днитѣ на нещастия

ЦЪНА ЛЕВА

ние запазихме и нашия идеализъмъ, и наше то благородство и, .. нашето презрение.

Това гържество, тази победа, тоя жаръ и тоя щитъ, ние готвихме отъ тъмнитѣ дни още когато се яви Паисий Хилендарски, когато грѣйна Екзархията, когато обѣсиха Левски, когато на кладата изгориха Василь Петлеицковъ, когато половина милионъ македонски българи минаваха ужасени и подгонени отъ една дива и жестока власть — властта на Абдулъ Хамида и Енверовци.

А после и вашата, сръбската, свинарската, пиянската, лумпуващата и подло и жестоко убиваща изъ засада власть.

И тѣзи копнежи и страдания, тѣзи бесилки и куршуми, и Карнегий съ своята анкета, и Баучеръ чрезъ своитѣ писания и Калмиковци и духътъ на Гоце Дѣлчевъ и всѣки хѣлмъ и долина на Македония, следъ като Ви отправятъ жестоко правдивия въпросъ: — Чужденци, що търсите по насъ? — добавятъ: Горе ржцете, Дража Михайловичъ! Ржцетѣ оцапани въ кръвь, нечисти и ржце на убиецъ!

Ржце даижени отъ глава безъ умъ и отъ сърдце безъ милостъ.

Маринъ Тошевъ